

'Ge zijt zot'

Tweedejaars van het Hoger Technisch Instituut Sint-Antonius in Gent bundelen hun verhalen en tekeningen over lijden en verdriet in boek *Ik ben heel veel pijn*

- Geletterdheid verbeteren en zelfvertrouwen verhogen
- Leren praten over gevoelens
- Gemaakt met hulp van leerkracht godsdienst en taalcoach

Eveline COPPIN

„Ge zijt zot.” Dat was wat godsdienstleerkracht Joke Zwanckaert dacht toen een collega haar in februari vorig jaar voorstelde om een boek te maken met haar tweedejaars, toen drie beroepsklassen en één klas technisch. „Zot, omdat de leerlingen zoveel moeite hebben met taal”, verklaart de godsdienstleerkracht „zowel spreken als schrijven. Maar liefst 86 procent van de leerlingen op onze school spreekt immers thuis geen Nederlands.”

De collega die haar dat voorstel deed, was Thijs Mackelberg, taalcoach van het Hoger Technisch Instituut Sint-Antonius. Hij heeft als taak om samen met leerkrachten op zoek te gaan naar manieren om de taalvaardigheid van de leerlingen tijdens de lessen te stimuleren.

De godsdienstleerkracht sprong desalniettemin op de kar en drie maanden later was *Ik ben heel veel pijn* een feit. Het werd een boekje met verhalen en tekeningen van de leerlingen over verdriet, lijden, pijn en dood. Een thema waar de godsdienstlerares sowieso tijdens de vasten rond werkt.

„Ik schrok soms wel van de verhalen”, getuigt Zwanckaert. „Het verhaal van Zakarie, bijvoorbeeld, die zijn broers, zussen en vader verloor en later ook nog eens zijn oom die voor hem zorgde. Sterven is dan ook een van de terugkomende thema's bij de leerlingen, net als verhuizen, fysieke pijn en de scheiding van hun ouders.”

De godsdienstleerkracht en taalcoach probeerden experimentele werkvormen uit, zoals reageren op foto's van lijden en vertellen voor de camera. Daarnaast kwamen werken op pc en met grafiek – want ook dat is geletterdheid – aan bod evenals schrijfgesprekken, waarbij leerlingen konden reageren op het antwoord dat leerlingen gaven op een vraag als „Wat is de oorzaak van de oorlog in Syrië?” of „Hoe zou je de vervuiling in de wereld kunnen oplossen als je Obama was?”

De antwoorden van de leerlingen waren soms verrassend, zoals die op de vraag over de vervuiling: „Met boetes boven de 1.200 dollar. En als ze niet betalen, vermoorden.” Daarop antwoordde iemand: „Nee, boetes zijn goed, vermoorden niet.” Waarop een andere leerling: „Ja, door boetes gaan mensen stoppen met vervuilen.”

Investeer in eindresultaat

Het boekje werd gemaakt met enkele doelen voor ogen. „Zo wilden we de jongeren leren praten over gevoelens”, duidt taalcoach Mackelberg. „Voorts wilden we de lessen godsdienst wat taalgericht maken, zonder te expliciet met taal te willen bezig zijn.”

Taalcoach Thijs Mackelberg en godsdienstleerkracht Joke Zwanckaert samen met vier leerlingen die meewerkten aan *Ik ben heel veel pijn*. © Yves De Coster

Tot slot wilden we ook hun zelfvertrouwen verhogen, want veel jongens reageerden in eerste instantie zoals de godsdienstleerkracht: „Dat kunnen wij niet.”

Of de leerlingen nu taalvaardiger zijn na dit project? „Ik vermoed dat het effect eerder beperkt is”, zegt Thijs Mackelberg. „Maar het zelfvertrouwen van de leerlingen en het durven spreken zijn er zonder enige twijfel op vooruitgegaan.” „Al zouden

hun taalvaardigheden nog sneller groeien als we met alle leerkrachten op deze manier zouden werken”, vult Zwanckaert aan.

Ik ben heel veel pijn kan gebruikt worden in de eerste graad van het beroepsonderwijs, maar ook in de derde graad van het basisonderwijs. De taalcoach en godsdienstleerkracht maakten ook een inspiratiebundel, met daarin zowel ideeën om met het boek aan de slag te gaan als de lessen

die ze hebben gegeven om het boek tot stand te laten komen. Er staan ook elf tips in die helpen om het project tot een goed einde te brengen. „Wees zelf open”, is daar eentje van. Of „Investeer in het eindresultaat”. Dat is er alvast een om erg trots op te zijn.

Het boek of de inspiratiebundel bestellen? Surf naar www.htisa.be of bel naar 09 235 04 20.

Advertentie

AANWERVING KOSTER-ORGANIST

VOOR DE PAROCHIES

O-L-VROUW (Dendermonde) SINT-GILLIS-BINNEN (Dendermonde)

O-L-VROUW VAN 7 WEEËN (Schoonaarde)

Het Centraal Kerkbestuur Dendermonde zal een koster-organist aanwerven voor de vermelde parochies.

Functieomschrijving :

- bespelen van het orgel en zingen tijdens de liturgische dienstenvoorbereidende repetities van de zang voor de liturgische diensten
- het openen en sluiten van de kerken in samenspraak met de bedienaar van de eredienst en de kerkfabrieken en in functie van de liturgische diensten
- sacristiewerk en de voorbereidingen voor de liturgie
- opvolgen van de technische apparatuur (o.a. klokken, verwarming)zorgen voor tijdig onderhoud van het orgel (in samenspraak met de kerkfabrieken)vervangen lampen, doven van de kaarsenmelden van eventuele schade aan/in de kerk aan de kerkfabrieken

Aanbod :

- deeltijdse betrekking : 20 u per week
- verloning volgens het wettelijk barema en de diocesaan vastgelegde vergoedingencontract van onbepaalde duur – proefperiode van één jaar
- datum indiensttreding in onderling overleg te bepalennaast de uitoefening van deze functie is het toegestaan een bijkomend beroep uit te oefenen dat de waardigheid van deze functie niet schaadt

Solliciteren :

- kandidaatstelling schriftelijk indienen tegen 15 februari 2015
- kandidaatstelling omvat : C.V., diploma('s), motivering, relevante info
- toezending : Centraal Kerkbestuur Dendermonde, Groeneweg 29a 9200 Dendermonde

Info: Centraal Kerkbestuur Dendermonde – Roger Vertriest, secretaris,
Groeneweg 29a 9200 Dendermonde – tel. 052 21 70 73 – roger.vertriest@telenet.be

Onur

Hallo, ik ben Onur,
Ik heb een accident gehad.
Ik was in Bulgarije en ik was 2 jaar.
Een vriend van mijn opa was naar ons huis gekomen om tv te kijken.
Ik had in de kast een pistool gezien. Mijn opa dacht dat er geen kogel meer in zat, maar er zat toch nog één kogel in.
Ik richtte het pistool op mijn opa, dan op mijn oma, en toen keek ik er zelf naar.
Het pistool ging af en de kogel raakte mijn hoofd. Wij zijn naar het ziekenhuis gegaan en daar hebben ze mij geopereerd. Ik ben toen teruggekeerd naar huis.
Toen ik naar Bulgarije ging, keek iedereen raar naar mij, ze begonnen te praten over mij. Ze wilden weten wat er gebeurd was. Ik vond dat niet leuk dat de mensen over mij praatten.
Ik was boos geworden.
Ik voel mij zoals een halve mens, een gehandicapte.

Damian

Ik ben Damian, ik ben 6 keer verhuisd.
De grootste afstand was van Polen naar België.
Ik vind dat goed, omdat ik veel mensen ken op veel verschillende plaatsen.
Ook is het niet zo goed, omdat ik het contact met mensen verloren ben. Ik doe dat niet graag, maar ik zoek een plaats waar ik en mijn familie kunnen wonen.
Ik wil een plaats waar ik mensen goed ken,
Een plaats om te spelen.
En natuurlijk om een goed mens te worden.
Ik en mijn familie moeten misschien nog eens verhuizen.
Het is nog een beetje wachten. We zien wel.